

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.519 van 22 januari 2024
in de zaak A. 237.179/VII-41.662**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61 A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 september 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 276.433 van 24 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.086 van 14 november 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 november 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Daan Lernout, die *loco* advocaat Dirk Geens verschijnt voor verzoeker, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 1 februari 2022 een volgend (zevende) verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het verzoek niet-ontvankelijk verklaard met een beslissing van 19 april 2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoekers beroep tegen deze beslissing verworpen met een arrest van 9 augustus 2022.

3.2. Op 4 mei 2022 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende “bevel om het grondgebied te verlaten –

verzoeker om internationale bescherming” (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 24 mei 2022 tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 24 augustus 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991).

Verzoeker voert aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had laten gelden dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen enkele overweging of motief bevatte met betrekking tot zijn persoonlijke situatie. De verwerende partij leek enkel rekening te houden met de vaststelling dat verzoekers verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezat met een geldig visum. Deze motivering stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op welke manier de verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder voor de terugkeerverplichting. Uit geen enkel motief in de aanvankelijk bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van die beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers persoonlijke situatie. De verplichting daartoe vloeit nochtans voort uit artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, gelezen samen met de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker wijst op de door hem voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen en toegelichte schending van de wet van 29 juli 1991 en op de verplichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn rechterlijke uitspraken te motiveren. In het bestreden arrest wordt enkel verwezen naar een interne nota van de dienst Vreemdelingenzaken en geoordeeld dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn kritiek dat, voorafgaand aan het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, geen rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie. Volgens het bestreden arrest blijkt uit het administratief dossier dat de elementen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werden geëvalueerd. Verzoeker is van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het middelonderdeel betreffende het niet-vermelden van motieven betreffende zijn persoonlijke situatie onbesproken laat en aldus artikel 149 van de Grondwet schendt.

Verzoeker benadrukt verder dat het in het licht van de formelemotiveringsplicht niet volstaat dat de door de dienst Vreemdelingenzaken te maken beoordeling alsnog zou zijn gemaakt, hetgeen zou blijken uit het administratief dossier, doch zonder de vermelding van enig motief in de aanvankelijk bestreden beslissing. De motieven moeten immers kenbaar zijn, vóór of ten laatste met de eindbeslissing. Omwille van de wapengelijkheid staat een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep tot nietigverklaring, niet garant voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Verzoeker besluit dat de verwijzing naar een voorafgaande nota waaruit zou blijken dat rekening werd gehouden met de elementen bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals het geval is in het bestreden arrest, niet kan volstaan. Die nota bevindt zich enkel in het administratief dossier en werd niet ter kennis gebracht van verzoeker.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat verzoeker zich niet kan beroepen op een mogelijke schending van de wet van 29 juli 1991 aangezien deze niet van toepassing is op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Wat de voorgehouden schending van artikel 149 van de Grondwet betreft, citeert de verwerende partij de uitgebreide motieven van het bestreden arrest. Uit die motieven blijkt afdoende waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aangevoerde schending van de vermeende bijzondere motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aanvaardt. In het bestreden arrest wordt concreet vastgesteld dat de verwerende partij de vereiste belangenafweging wel degelijk heeft gemaakt bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.

In de mate dat verzoekers kritiek blijkt te zijn gericht tegen de aanvankelijk bestreden beslissing, merkt de verwerende partij op dat de Raad van State als cassatierechter niet de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter mag invullen.

Ondergeschikt laat de verwerende partij nog gelden dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening moet worden gehouden met bepaalde fundamentele rechten van de betrokken vreemdelingen doch niet dat ook specifiek moet worden gemotiveerd omtrent de in deze bepaling vermelde belangen. Bovendien had verzoeker de mogelijkheid om in de stukken van het administratief dossier na te gaan of de verwerende partij de voorwaarde van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had nageleefd bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel en licht hij het nog kort nader toe.

Beoordeling

7. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 opgeworpen en aangevoerd dat “[d]e motieven in de [aanvankelijk] bestreden beslissingen evenwel geen blijk [geven] dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing”. Na te zijn ingegaan op die situatie, heeft verzoeker laten gelden “dat in de [aanvankelijk] bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij (zoals hierboven beschreven)”, dat “[d]e gegeven motivering [...] de verzoekende partij niet in staat [stelt] te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de [aanvankelijk] bestreden beslissing”, dat geen afdoende motivering voorhanden is en dat evenmin werd voldaan aan het doel van de formelemotiveringsplicht.

Volgens het bestreden arrest maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing hem niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens die beslissing is gegrond en waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formelemotiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, en op artikel 52/3, § 1, van de vreemdelingenwet. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “kan [verzoeker] niet gevolgd worden in zijn kritiek dat er, voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel, geen rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie” en “[blijkt] uit het administratief dossier [...] dat de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel, geëvalueerd werden”, waarvoor hij citeert uit een interne nota van de verwerende partij in het administratief dossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

besluit dat verzoeker “dus met zijn betoog niet aan[toont] dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gemaakt”.

8. Om een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 52/3, § 1, *iuncto* 7 van de vreemdelingenwet, volstaat het niet enkel vast te stellen dat de betrokkene op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Het bestuur dient op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook rekening te houden “met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt slechts dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land doch het houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. Dit doet geen afbreuk aan de verplichtingen die voortvloeien uit de wet van 29 juli 1991, die van toepassing is op de aanvankelijk bestreden beslissing.

De wet van 29 juli 1991 is als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als administratieve cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad van State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te

maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

9. Te dezen aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat in een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene. Het gaat om de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bedoelde belangenafweging.

Waar verzoeker wat dat betreft ook een schending van de in de wet van 29 juli 1991 bedoelde formelemotiveringsplicht had ingeroepen, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar en citeert hij uit een interne nota van de verwerende partij die zich in het administratief dossier bevindt, die de aanvankelijk bestreden beslissing voorafgaat en waarvan niet wordt aangetoond dat verzoeker er kennis van had, om te besluiten dat daaruit de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging blijkt. Daarmee aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering moet bevatten over de door verzoeker ingeroepen elementen betreffende zijn gezins- en familielevens en zijn gezondheidstoestand en dat het volstaat dat deze motieven (achteraf) uit een ander stuk blijken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft een te beperkte invulling aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en schendt aldus de draagwijdte van deze bepalingen door te aanvaarden dat de motieven betreffende de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging, waarvan niet wordt betwist dat ze te dezen moest gebeuren, niet moesten worden opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissing.

10. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 276.433 van 24 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 22 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tweeëntwintig januari tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams